

egyáltalában nem-, vagy fedezetet előreláthatóan nem nyújtó rangsorban van biztosítva. Mindezen esetekben a törlés foganatosítását mégis csak akkor függesztheti fel a bíróság, ha az a hitelezőnek nem okoz helyrehozhatatlan súlyos sérelmet és ha a felfüggesztés tekintettel az adós életviszonyaira és a már teljesített szolgáltatásaira, méltányosnak látszik.

További kedvezmény áll fenn az ingókkal kapcsolatban. Tudjuk, hogy a védett birtok minőségnek nemcsak az ingatlanra van kihatása, hanem bizonyos ingókra is, amennyiben az alaprendelet 9. §-a szerint az ingatlan terményeit, az állatállományait, a termények, termékek és egyéb hasznok előállítására vagy beszedésére szolgáló gépeket és egyéb eszközöket, úgyszintén a gazdaadós lakásának szokásos berendezési és használati tárgyait, végrehajtás alá vonni vagy árverésen eladni nem lehet (ú. n. védett ingók) és hogy a foglalás ellen a törvényes határidőn belül előterjesztésnek van helye. Az esetre már most, ha az előterjesztés határideje eltelt és ennél fogva az ingatlan terményei stb. a végrehajtási zár folytán nem volnának a gazda által eladhatók, az új rendelet kimondja, hogy az ingatlan védetté nyilvánítása előtt lefoglalt ingóságokat végrehajtást szenvedőnek az ezen határidő eltelte után előterjesztett kérelmére is fel kell a zár alól oldani, ha azon ingók a védett birtokkal együtt védettek és értékesítésük vagy felhasználásuk a rendes gazdálkodás szabályai szerint helyénvaló.

Mint tudjuk: a közfelügyeletet gyakorló helyi bizottságok feletti főfelügyeletet a pénzügyminiszter gyakorolja (16200/1933. M. E. sz. r. 10. §.) A jelen rendelet szerint e főfelügyelet ellátására a pénzügyminiszter bizottságot szervezhet és a főfelügyeletet a bizottság útján gyakorolhatja. E bizottság szervezetét és ügyrendjét a pénzügyminiszter fogja megállapítani.

A kényszeregyességi eljárásról szóló 1410/1926. M. E. sz. rendelet (alaprendelet) 38—42. §-ai különleges szabályokat tartalmaznak a pénzügyintézet érdekkörébe tartozó, ott közelebből megjelölt nyilvános számadásra kötelezett vállalatokra, amely rendelkezések hatályát a 6350/1931. M. E. sz. r. bank- és pénzváltó üzlettel foglalkozó olyan bejegyzett cégre is kiterjesztette, amely nem pénzügyintézet és pénzügyintézet érdekkörébe nem is tartozik, úgyszintén oly nyilvános számadásra kötelezett vállalatra, amely ily bej. cég érdekkörébe tartozik.

Nevezetesen, ezen vállalatokat illetően módot kívánt adni az alaprendelet arra, hogy formális kényszeregyességi eljárás nélkül jöhessen létre megegyezős az adós és hitelezők között akként, hogy az adós cég az egyezkedés folyamata alatt bizonyos megtámadhatatlanságot élvezzen. Ezért kimondotta, hogy ha az ilyen vállalat azon nyilatkozatát, mely szerint tartozásai vagyont meghaladják, vagy fizetéseképtelen, a Pénzügyintézeti Központ irányában teszi meg és utóbbi vállalkozik az egyezség bíróságon kívüli létrehozásnak megkísérlé-

sére, és azt a bíróságon be is jelenti: ez esetben azok a joghatások (végrehajtási, csődnyitási tilalom, stb.), amelyek egyébként csak a kényszeregyességi eljárás megindítása iránti kérvény benyújtásához és az eljárás megindításához fűződnek (alaprendelet 19—23. §.), már a Pénzüntézeti Központhoz történt ezen bejelentéssel beállanak, és pedig attól a naptól számított *45 napi időtartamra* terjedő hatállyal, amely napon a Pénzüntézeti Központ bejelentését tudomásul vevő végzés közzétételik.

Az alaprendelet 38. §-a által adott ezen 45 napos kiméleti idő azonban kevésnek bizonyult az egyesség létrehozására, miért is azt további rendeletek hat hónapra, egy évre, majd végül a 7200/1932. M. E. sz. rendelet két évre hosszabbította meg, de utóbbi csak abban az esetben, hogyha az eljárás azon rendelet hatálybaléptekor (1932. november 18-án) már folyamatban volt. Most a 3610/1934. M. E. sz. rendelet ezt a korlátot megszüntette és kimondotta, hogy az egyességnek a bíróságonkívüli létrehozása céljából megszabott határidő legfeljebb két évre meghosszabbítható, még pedig tekintet nélkül arra, hogy az eljárás a 7200/1932. M. E. számú rendelet hatálybaléptekor folyamatban volt-e vagy sem.

Házadó. Az ezt tárgyazó Hivatalos Összeállítás — H. H. Ö. — 20. §-a szerint az I. fokon megállapított házadót, amelynek kivétele az előző évi november negyedi bér alapján történik, a bérjövedelem évközi emelkedése avagy apadása nem érintette. A házbirtokosnak tehát a házadót az egész adóéven át változatlanul az előző novemberi bér alapján kellett fizetnie. Miután azonban újabban emelkedésről és esésről nemigen volt szó, hanem csak esésről, ezt a szabályt a házbirtokosok sérelmezték, de sérelmesnek tartották a bérlők is, mert a háztulajdonosok viszont sok esetben ez alapon tagadták meg a bér évközi leszállítását, mondván, hogy az adóhatóság azt már figyelembe nem veszi és így a kisebb bér után is a magasabb adót kell fizetniük.

Ezt orvoslandó, az ez év január hó 1-én életbelépett 16330/1933. P. M. sz. r., amelyet f. évi 2. számunk 68. lapján ismertettünk, — kimondotta, hogy ha valamely bérbeadás útján hasznosított épület (épületrész) bérjövedelemre a házadó kivétel alapján vett bérjövedelemmel szemben *időközben (tehát nov. 1-e után) emelkedik vagy csökken*, a ház tényleges birtokosa köteles a bérjövedelem összegében beállott változást május 20-ig a községi előjáráságon illetve városi adóhivatálnál bejelenteni, amely változás alapján azután az év második felére kivetett házadót megfelelően helyettesíteni kell.

Az említett H. H. Ö. 20. §-a szerint évközi lakásüresedés esetén sem volt az elsőfokú kivétel után az a körülmény figyelembevehető, hogy az új bérlő magasabb vagy alacsonyabb bért fizet. Ezzel szemben az új rendelet szerint az üresen állott helyiségeknek újabb bérbeadása esetén a házadót az új bérlő által fizetett bérjövedelem alapján kell az újabb bérbeadás napjától az év végéig kivetni.